

LBRIS

We know
books

CIOBANU ANA-MARIA

**STRĂINUL
DIN FAȚA MEA**

București, 2024

Partea întâi
MARTIE 2022-NOIEMBRIE 2024

Neva

Este luni, o nouă săptămână de liceu a început, iar eu mi-aș fi dorit ca vacanța de primăvară să mai dureze, deoarece nu mă simțeam foarte bine pentru a socializa cu alți oameni. Alice mă așteaptă deja în fața porții pentru a merge împreună la liceu, dar eu încă nu sunt gata.

-Alice, așteaptă-mă 10 minute pentru că nu sunt gata încă... este prea devreme pentru mine.

-Bine, oricum prima oră avem sport, deci putem întârzia 20 de minute. Stai calmă, zise ea fără a-și face vreun fel de griji.

Mă ridic rapid din pat, îmi aleg repede niște haine din dulap, îmi aranjez puțin părul și plec în fugă spre Alice care mă aștepta de ceva timp.

-Bună dimineața, domnișoara întârziere, zise Alice cu un zâmbet larg.

-Bună dimineața, scuze, nu m-am odihnit deloc aseară. Sunt gata, hai să plecăm, zic eu cu un glas ușor grăbit.

Așa că, plecăm spre liceu fără să mai așteptăm, deoarece eram deja în întârziere. Mergând pe drum, Alice mă întreabă sfioasă, dar cu un glas ușor matur:

-Tu ce crezi, Alex mă place? mă întreabă Alice frecându-și palmele.

-Ce?nu te-am auzit, scuze, îi răspund eu ușor distrasă de telefonul meu care nu mai avea baterie.

-Te-am întrebat, de fapt, ți-am cerut o părere, dar se pare că nu mă asculți, zise ea iritată.

-Te ascult, scuze.Ce ziceai?o întreb eu încercând să par implicată în conversație.

-Crezi că Alex mă place?repetă ea din nou, dar cu un glas blând și fără speranță.

-Alex?care Alex?de la 12 C?

-Nu, de la 12 A.De unde ai scos 12 C?

-Scuze, nu rețin așa ușor oamenii. Posibil, îi răspund eu fără interes.De ce?

-Pai...na, toate colegile mele au prieten și credeam că îmi poți da o părere...

-Alice, sincer, eu nu sunt așa interesată de treaba asta cu băieții, toți sunt niște nesăbuiți.Prefer să nu-mi bat capul, lucru pe care și tu ar trebui să-l faci.

Ne continuăm drumul spre liceu, iar Alice decide să rămână tăcută tot drumul, gândindu-se probabil la acel Alex de la 12 A.

-Aveam temă la matematică pentru astăzi, sparg eu liniștea profundă dintre noi

-Da, am avut 25 de exerciții.Nu le-ai făcut, nu-i așa?

-25??întreb eu mirată.Nu prea, dar nu-i problemă, chiulesc.O absență în plus, una în minus nu strică, zic eu pe un ton ușor deprimat.

-Te pot ajuta eu să le faci.Mergem ora aceasta în amfiteatru și le rezolvăm, mă susține ea.

-Mulțumesc, Alice.Mi-ai fi de mare ajutor, zic eu zâmbind.

Drumul a fost mai scurt de data aceasta, deoarece noi deja ajunsesem la liceu.Intrăm pe poartă și ne îndreptăm către sala unde urma să rezolvăm tema mea la matematică.

-Alice?se aude o voce groasă din spatele nostru.

Rămânem câteva secunde pe loc, iar când ne întoarcem, vedem un băiat înalt, cu parul creț și negru, cu ochii negri care stătea nemișcat în spatele nostru."Asta este 12 A".

-Alex, zice Alice entuziasmată și plină de emoții.Da, eu sunt, răspunde Alice roșie în obraji.

-Bună, Alice, răspunde pe un ton arogant fără să mă bage în seamă tipul acela, cu toate că eram lângă ei.

-Bună, Alex, nu știi că trebuie să aștepti înainte să te bagi între doi oameni, întreb eu ironică.

-Alice, uite, voiam să te rog ceva, dacă poți să mă ajuți, îi propune acesta lui Alice fără să ia în seamă faptul că îi spusese ceva.

-Da, sigur, sigur că da, răspunde ea fără să clipească.

-Ora viitoare am un test important la matematică și voiam să te rog să mă ajuți că nu prea le înțeleg. Știi că ești cea mai bună la matematică, spune el pe un ton viclean.Hm, ce prefăcut!

-Da, te ajut, răspunde ea luându-l de braț.

-Alice, zic eu pe un ton lipsit de energie, trebuia.....

Cei doi se îndepărtează de mine fără ca Alice să-mi spună ceva, iar eu rămân acolo fără să mai scot un cuvânt.

-Ți-a luat-o?se aude o voce în spatele meu.

Mă întorc și văd un alt băiat mai scund decât Alex, dar cu ochii albaștri, părul ușor lăsat pe spate, îmbrăcat sport care stătea în spatele meu cu un ghiozdan în spate.

-Nu știam că este ziua nesăbuiților, zic eu printre dinți ușor nervoasă.

-Ai spus ceva? mă întreabă băiatul cu un iz egoist. Pari cam antisocială, îmi reproșează el. *Ăsta nu are altă treabă decât să stea pe capul meu?*

-Nu cred că ți-a cerut cineva părerea, așa că, taci, îi răspund eu nervoasă.

Dau să plec, dar simt cum ceva mă trage înapoi. Da, misteriosul arogant mă apucase de mână.

-Ce este? îl întreb eu cu un glas și mai iritat.

-Nu vrei să ieșim la o cafea cât timp prietena ta îi explică exercițiile lui Alex? *Știe și glume...ce să vezi!*

Mă uit la el fără să înțeleg ce vrea, dând din cap că nu. Mă trag din mâna lui și mă îndrept spre sala de curs. Băiatul misterios rămâne în același loc, uitându-se prelung la cum mă îndepărtez de el. *Ciudatule!*

Mă apropii de sala de curs, iar când sunt lângă ușă, aud cum profesorul de matematică îmi strigă numele. Decid în acel moment să nu intru, deoarece știam că aș fi luat o notă mică și merg la bibliotecă unde citesc prima carte care îmi pică în mână. *Mulțumesc, Alice!*

-“În viața te îndrăgostești doar de trei ori”-Kate Rosé, zic cu voce tare. *Ce prostie!!*

Curioasă, deschid cartea și încep să citesc câteva pagini. *Interesant, dar neadevărat.* Caut un loc bun în care să mă așez și continui lectura fără să-mi dau seama ce se întâmplă în jurul meu.

Nu-mi dau seama când trece timpul, iar în bibliotecă apare un grup de băieți. Fiecare dintre ei avea câte o carte și un caiet în mână.

-Băieți, haideți să ne așezăm acolo, zice unul dintre ei arătând cu degetul locul din fața unei mese rotunde și mari.

-X, te-am văzut astăzi vorbind cu o fată, zice în șoaptă un altul dintre ei.

-Ea, ea este fata nervoasă de dimineață de care v-am spus pe drum, prietena lui Alice. Cred că ar fi trebuit să o invit aici, nu la cafea.

-Ai invitat-o la cafea, răspunde altul dintre ei uimit.

-Da, ce este rău în asta?

-Nimic, dar poate că are prieten sau...

-Sau? răspunde băiatul înalt plin de orgoliu. Nu. Probabil nu-i place cafeaua. Sigur.

Băieții vorbesc în șoaptă, însă din spatele bibliotecii vocile lor se aud ca și cum aș fi fost lângă ei. *Fata nervoasă de azi dimineață? Auzi la el, hm, foarte bine am făcut. Orgoliosule!*

Cei patru se așează la masă rotundă din fața bibliotecii în spatele căreia eram eu și încep să-și scoată cărțile de matematică. *Ăștia toți sunt pasionați de materia asta insuportabilă. De aia sunteți la fel de insuportabili.* Încerc să mă așez în liniște pe scaun fără ca ei să-mi simtă prezența și îmi continui cartea. Orele s-au cam terminat, așa că nu aveam decât să stau aici până vor pleca.

Scaunul face un zgomot ciudat, însă băieții sunt prea preocupați de acele exerciții, așa că nu-și dau seama că eram acolo.

-La exercițiul opt dă 1034, zice unul dintre ei.

-Ba nu, dă 1234, răspunde un altul arțăgos.

-Să știți că ne dă 1435, răspunde cu un glas tăios și sigur pe el băiatul înalt din curtea liceului. *Ăștia chiar se ceartă pe niște amărâte de rezultate?! Chiar sunt foarte plicticoși. Mai ales tipul care mă invitase la cafea.*

Dintr-odată aud cum unul dintre ei împinge scaunul în spate și începe să se plimbe printre rafturile de cărți, încercând să le explice celorlalți de ce nu au dreptate și aduce o tablă și un marker cu care începe să scrie exercițiul. Ceilalți sunt atenți la el, încercând să înțeleagă ceea ce scria acel băiat. Îmi iau rapid cartea și ghiozdanul și cu pași mici mă îndrept spre ușa din spatele bibliotecii. Dau să deschid ușa, dar fără să-mi dau seama unul dintre rafturile pline cu cărți dorește să mă îmbrățișeze, căzând pe mine. Se aude o bufnitură puternică, iar eu încep să țip fără să mă gândesc că băieții mă pot auzi. *Nu știam că doare atât.*

-Ajutooooo, se aude glasul meu lipsit de forță din spatele bibliotecii.

-Băieți, ați auzit? parcă strigă cineva, tresare băiatul înalt, cu ochii albaștri. Haideți să vedem.

Toți patru își lasă cărțile și pixurile deoparte și se îndreaptă spre locul de unde s-a auzit zgomotul puternic. Îndată, X trage cu ambele brațe raftul de pe mine și încearcă să mă scoată de sub mormanul de cărți, ajutat fiind de ceilalți.

-Ești bine? Te-ai rănit? îi aud glasul plin de frică și spaimă.

-Sunt....., glasul îmi piere ușor. Sunt bine, răspund eu într-un final, știind și el că mint.

Văzând că nu mă simt chiar bine, îi simt mâinile cum mă ridică la piept și mă duc spre ușă.

-Ce faci? îl întreb eu ușor iritată. Ia-ți mâinile de pe mine!!

-Te duc la spital, doar nu vrei să te las aici? Stai liniștită că nu-mi face plăcere, dar sunt un om cu spirit nobil.

-Te cred. Inviți fete la cafea, iar dacă te refuză le numești "nervoasa de dimineață", zic eu ușor supărată.

-Doar pe tine și nu numai de dimineață, cred că ești nervoasă tot timpul, chiar și în momentele în care ești la ananghie.

-Ești glumeț, vād. Acum lasă-mă jos, am spus!

Băiatul nu mă bagă în seamă și mă duce până în fața liceului unde cheamă un taxi care să ne ducă până la spital. Acesta mă pune cu o ușoară sfială pe bancheta din spate, urmând ca el să se așeze lângă mine pentru a-mi ține capul drept. Taxiul merge destul de repede, iar când ajungem la spital, mă întâmpină o femeie blondă, minionă, ușor supraponderală cu o targă de fier. Băiatul mă ridică din nou și mă așează pe targa îmbrăcată doar într-un cearșaf alb.

-Ți-am zis să mă lași jos, pot și singură, spun eu pe un ton ușor obosit.

-Bine, bine, domnișoara nervoasă, ai timp să mă cerți mai târziu. Acum trebuie să te faci bine.

*

Asistenta mă duce rapid într-o sală aproape goală care mirosea a clor și spirt și care este luminată doar de un bec pe jumătate stins. Mă ajută să mă ridic de pe patul imens din mijloc, în timp ce ea pregătește o seringă cu un lichid incolor. Femeia mi-l administrează rapid la cerințele unui bărbat îmbrăcat în alb care poartă o mască albastră și mănuși care îi acoperă mâinile.